क्लमं ययौ कन्दुकलीलयापि या तया मुनीनां चरितं व्यगाह्यत ।
ध्रुवं वपुः काञ्चनपद्मनिर्मितं मृदु प्रकृत्या च ससारमेव च ॥ १९ ॥
शुचौ चतुर्णां ज्वलतां शुचिस्मिता हविर्भुजां मध्यगता सुमध्यमा ।
विजित्य नेत्रप्रतिघातिनीं प्रभामनन्यदृष्टिः सवितारमैक्षत ॥ २० ॥
तथाभितप्तं सवितुर्गभस्तिभिर्मुखं तदीयं कमलश्रियं दधौ ।
अपाङ्गयोः केवलमस्य दीर्घयोः शनैः शनैः श्यामिकया कृतं पदम् ॥ २१ ॥
अयाचितोपस्थितमम्बु केवलं रसात्मकस्योडुपतेश्च रश्मयः ।
बभूव तस्याः किल पारणाविधिर्न वृक्षवृत्तिव्यतिरिक्तसाधनः ॥ २२ ॥
निकामतप्ता विविधेन वह्निना नभश्चरेणेन्धनसम्भृतेन च ।
तपात्यये वारिभिरुक्षिता नवैर्भुवा सहोष्माणममुञ्चदूर्ध्वगम् ॥ २३ ॥

---

19. Quae olim pilae lusu defatigabatur, anachoretarum laborem suscepit: certo corpus illius aurea loto fictum erat, natura tenerum, simulque firmitate praeditum.

20. Pulchre ridens illa gracilis, aestate in quattuor ignium medio sedens, devincens splendorem oculos praestringentem, oculis immotis solem adspiciebat.

21. Illius facies, ita solis radiis adustum, loti pulchritudinem tenebat: solummodo in longis oculorum angulis nigredo sensim sensimque vestigium impressit.

22. Sola aqua, non petenti oblata, radiique lunae, ex ambrosia constantis, illius erat alimentum, cuius subsidia arborum victum haud transgrediebantur.

23. Satis adusta multiplici igne, eo qui in coelo migrat, et eo qui ligno accenditur, aestate finita recenti pluvia irrigata, una cum terra fumum emisit in altum.